

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania K.W.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokat K.W. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w [...].) kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) z obowiązującą stawką podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...]., III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację K.W. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 6 czerwca 2016 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. z dnia 9 września 2013 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.; dalej „ustawa o emeryturach i

rentach z FUS"). Sąd pierwszej instancji uznał za okresy pracy w szczególnych warunkach łącznie 10 lat, 9 miesięcy i 3 dni, na stanowisku montera konstrukcji żelbetowych i cieśli wykonującego prace na wysokości od dnia 8 września 1975 r. do dnia 5 maja 1983 r., od dnia 27 marca 1984 r. do dnia 30 września 1986 r. oraz od dnia 25 listopada 1992 r. do dnia 24 czerwca 1993 r. w [...] Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego.

Ustalenie to zakwestionował Sąd drugiej instancji, podnosząc, że skarżący nie wykonywał pracy przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, o której stanowi pkt 5 działu V wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej „rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r.”). Wywiódł, że w rzeczywistości był zatrudniony na stanowisku cieśli wykonującego konstrukcje drewniane, a jeżeli wykonywał montaż konstrukcji metalowych na wysokości, to te czynności nie zajmowały mu pełnego czasu pracy. Ostatecznie Sąd drugiej instancji stwierdził, że ubezpieczony nie wykazał wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i pełnym wymiarze czasu. Podzielił ustalenia Sądu Okręgowego, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych jako zatrudniony w charakterze betoniarza i cieśli, cieśli budowlanego oraz cieśli montażysty. Te sporne okresy nie uzupełniały zresztą wymaganego okresu 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i § 4 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.) przez błędną wykładnię polegającą na nieuwzględnieniu pracy montera płyt żelbetowych w [...] Bud. przez 2 lata 5 miesięcy i 10 dni i w [...] Przedsiębiorstwie Budowlanym przez 2 lata 6 miesięcy i 29 dni (w tym 1 rok 8 miesięcy i 16 dni przed służbą wojskową i 10 miesięcy i 13 dni po odbyciu służby), „mimo że w świadectwach pracy widnieje informacja, że skarżący wykonywał czynności montera, a świadkowie K.K., A.D. oraz S.M. jednoznacznie wskazali, że K.W. wykonywał w spornych okresach pracę montera płyt żelbetowych” oraz przez pominięcie pozycji 5 działu V wykazu A zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia

1983 r. w sprawne wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty, z którego wynika, że do prac przy konstrukcjach metalowych na wysokości należy zaliczyć czynności wykonywane przez monterów konstrukcji żelbetowych.

W skardze zarzucono także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i z art. 398²¹ k.p.c. przez oparcie wyroku na niepełnych ustaleniach przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, niedostatecznie jasno ustalonym stanie faktycznym oraz niesprecyzowanie przez Sąd Apelacyjny, w jakiej części przyjął ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji za własne.

Skarżący określił skargę jako oczywiście uzasadnioną i na tej podstawie wniósł o przyjęcie jej do rozpoznania, formułując pytanie, czy praca montażysty płyt żelbetowych może być zaliczana do pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu poz. 5, działu V, wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia jako praca przy montażu konstrukcji metalowych, jak w zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w załączniku nr 1, dział 5, pkt 2, w którym wskazano monterów konstrukcji żelbetowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt

3 k.p.c.). Nie prowadzi do takiej konkluzji argumentacja ubezpieczonego rozpoznania, która – wbrew zakazowi konfrontowania przez Sąd Najwyższy oceny dowodów oraz związaniu ustalonymi w sprawie faktami (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.) – wyraża niepoddający się kontroli kasacyjnej brak aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 4 ust. 1 i § 15 ust. 2 w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801).